

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: L. C.**, zastoupena JUDr. Zuzanou Artnerovou, advokátkou, se sídlem Vodičkova 17, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2004, č. j. 8 Az 35/2004 – 25,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 4. 2004, č. j. OAM - 6158/VL - 19 - K03 - 2003, nebyl žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a nebyla na ni vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatelka v průběhu správního řízení svou žádost o azyl odůvodnila ekonomickými problémy ve vlasti (konkrétně nemožností nalézt stálé zaměstnání) a nemožností studovat na vysoké škole, jelikož podmínky přijetí jsou v Kazachstánu nastaveny tak, aby byly přijímány děti z vícedětných rodin. Proto žalovaný po zhodnocení stěžovatelčiných výpovědí neshledal splnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž namítala porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb.,

o správním řízení (dále jen „správní řád“), upravujících povinnosti žalovaného v průběhu správního řízení. Konkrétně odkázala na argument uvedený v Příručce k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky v Ženevě, kde se v článku 53 uvádí: Může se stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování (např. různé formy diskriminace), ale jsou v některých případech spojena s dalšími negativními faktory. V těchto situacích mohou uplatňující se aspekty ve svém souhrnu vyvolat určitý efekt, který může logicky opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě.

Rozsudkem Městského soudu v Praze blíže označeným v záhlaví byla stěžovatelčina žaloba zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Konstatoval, že v postupu žalovaného neshledal vady, které by spočívaly v tom, že by nebyly dostatečně shromážděny podklady pro rozhodnutí nebo že by při jejich získávání byl porušen zákon. Naopak soud shledal správným závěr žalovaného, že potíže, které v průběhu řízení před žalovaným stěžovatelka popsala, nezakládají opodstatněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu ani důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 téhož zákona. Soud se rovněž ztotožnil se závěry žalovaného o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, kterou se domáhá jeho zrušení a zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V jejím odůvodnění výslovně uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a konkrétně uvádí, že v řízení před žalovaným nebyla provedena všechna šetření nutná k objasnění rozhodujících okolností důležitých pro náležité posouzení věci. Dále pak konstatuje, že vůči ní docházelo k psychickému nátlaku a vyhrožování, měla potíže též jako občanka Ruska. Státní orgány jí též neposkytly pomoc, na kterou má nárok.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek městského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkazuje na správní spis, zejména vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné v průběhu správního řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání je zřejmé, že stěžovatelka namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas, a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Námítky stěžovatelky ohledně porušení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu, lze podřadit pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková

podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělila sama stěžovatelka. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Pakliže stěžovatelka namítá, že nebyla provedena všechna nezbytná šetření, ale ani nyní ani nikdy předtím žádá další šetření nenavrhuje, pak k tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný právě s ohledem na stěžovatelčiny výpovědi shromáždil informace o zemi jejího původu a v jejich souvislosti je hodnotil. Lichou je i stěžovatelčina námitka, že měla potíže jako občanka Ruska, neboť v průběhu celého správního i soudního řízení uváděla, že má občanství Kazašské republiky. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující. Krajský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil.

Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Pokud dále stěžovatelka s odkazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvrdí, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, pak i tato námitka je sice přípustnou, neboť směřuje proti rozsahu přezkumu, jak jej provedl krajský soud, není však důvodnou. Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí Městského soudu v Praze je zcela srozumitelné a netrpí ani nedostatkem důvodů rozhodnutí. Pokud soud došel k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, přičemž jak rozhodnutí žalovaného, tak soudu je podrobně odůvodněno, Nejvyšší správní soud nemá, čeho by mu vytknul. Ani tato stěžovatelčina námitka proto není důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu